

af den hvitærede Conseilspresident — for Rigsdagen at faae en saadan Tilspøielse til Traktaten, som findes i adskillige af vore tidligere gjældende Handelstraktater, nemlig en Bestemmelse om, at Uenigheder, som maatte opstaa med Hensyn til Fortolkningen af Traktatens Bestemmelser, blive at afgjøre ved Voldgift. Stødet til noget Saadant er givet allerede paa Kongressen i Paris paa dens Møde den 14de April 1856. Det vil være bekendt, at Magternes Befuldmægtigede, i Art 7 — fra de fem Stormagter, Tyrkiet og Sardinien — bleve paa den sidste Dag enige om i deres Regjeringers Navn at udtrykke det Ønske, at de Stater, mellem hvilke der maatte vise sig alvorlig Meningsulighed, inden de lod Vaabnene dømme i Sagen, vilde indaakte den, forsaavidt Omstændighederne tillod det, for en venstabelig Magts Voldgift. Og der tilspøiedes endnu, at man maatte haabe, at de Regjeringer, der ikke vare repræsenterede paa Kongressen, ogsaa vilde slutte sig til denne Tanke. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at dette blev enstemmig vedtaget. Tanken fandt Tilslutning hos forskjellige Befuldmægtigede. Den, der først foreslog den, var Lord Clarendon, og den blev tiltraadt af Walewsky, Manteuffel og Cavour, og Cavour havde samme Aar Leilighed til, da Sardinien afsluttede en Traktat, at indføre en saadan Voldgiftsbestemmelse deri. Der er senere, især fra Italiens Side, sluttet en hel Række Handelstraktater med forskjellige Magter, hvori der findes saadanne Bestemmelser, og da man havde glemt eller udeladt saadanne i 1875, stillede Mancini et Forslag i det italienske Deputeretkammer om, at en saadan Bestemmelse skulde tilspøies alle fremtidige Traktater. Da Mancini saa senere i 1878 blev Udenrigsminister, sørgede han naturligvis for, at der indsattes saadanne Bestemmelser. Der findes en hel Mængde saadanne Traktater, og en af de nyeste skal jeg særlig henlede Opmærksomheden paa, fordi den var sluttet mellem Italien og England. Det viste sig ogsaa der, at England lagde megen Vægt paa en saadan Bestemmelse, idet den engelske Statssekretær, Lord Fitzmaurice den 14de Juni ifjor meddelte Underhuset, at der var afsluttet en saadan Traktat, og at den indeholdt — han nævnte kun de 2 Punktter — at engelske Skibe stilledes som mest begunstigede, og Bestemmelse om Afgjørelse ved Voldgift, for saa vidt der opstod Uenighed ved Traktatens Fortolkning. Kun disse 2 Punktter nævnte han, og han tilskrev det bekendte Parlamentsmedlem H. Richard, at det var lykkedes ham at faae en saadan Bestemmelse ind i Traktaten og talkede ham for hans tidligere Virksomhed for den Sag. Jeg skal

ikke meddele, hvorledes denne Tillægsbestemmelse til den engelsk-italienske Traktat af 13de Juni 1883 kom ind. Jeg har den her, men den vil jo let findes, dersom man, hvad jeg haaber, vil gaa den samme Vej her ved Afslutningen af en lignende Traktat. Søvrigt skal jeg kun bemærte, at denne Sag har været paa Dagsordenen i mange forskjellige Lande, Amerika, Schweiz, Øerig, Holland og Belgien, hvor endogsaa begge Kamre har vedtaget en dertil sigtende Beslutning. Og saa her i det danske Folkething blev der indbragt et Andragende med ikke mindre end næsten 12,000 Underkrifter, og det blev i 1875 henvist af Andragendeudvalget. Hele Udvalget var da enigt om at henstille til Regjeringen, at den vilde bruge en saadan Maade, naar Leilighed tilbød sig, og blandt Udvalgets Medlemmer maa jeg nævne Thingets nuværende ærede Formand (Berg), den ærede fungerende Næstformand (Høgsbro), den ærede Ordfører i denne Sag (Tauber) og de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste og 6te Valgkreds (Rimestad og Gad), altsaa — som man ser — Folk fra forskjellige Sider, der syntes at være enige om det Rigtige i en saadan Fremgangsmaade. Jeg skal slutte med en Udtalelse af den bekendte franske Statsmand og tidligere Udenrigsminister Drouyn de Lhuys, der gaar ud paa, at han anser den internationale Voldgift for Udtrykket af en Følelse, der, en Gang vakt, aldrig vil ophøre at tilskynde civiliserede Nationer, indtil de have sikret dens heldige Udførelse. Vel er det sandt, at en saadan Tillægsbestemmelse i dette særlige Tilfælde ikke kan siges at have en særlig praktisk Betydning, men som almindelig Princip tror jeg det er rigtigt at begynde strax og blive ved paa den Vej, og for saa vidt den høje Regjering — og det gjælder ogsaa fremtidige Regjeringer — ikke skulde tage Hensyn dertil, skal jeg, dersom jeg fremdeles maatte have Sæde i dette Thing, ikke glemme at minde derom.

Winther: Da jeg i fire tidligere Rigsdagssamlinger har indbragt et Lovforslag om at hæve Krigsskattolven, fordi jeg, som selv var med til at vedtage den i 1864, var af den Overbevisning, og under Indtrykket af de Forhandlinger, der den Gang fandt Sted, havde faaet den Overbevisning stadfæstet, at det den Gang ikke var Hensigten at indføre Andet end en midlertidig Forandring i Toldloven, har det ikke kunnet Andet end glæde mig at se dette Lovforslag fremkomme her og have Udsigt til at blive vedtaget. Desværre er det jo ikke lykkedes mig ved